

Juliet Brooks 1946-2021

Släktföreningen Aschan har förlorat en hängiven och trogen medlem.

Juliet Brooks avled lördag den 21 mars i sitt hem Peover Hall i Cheshire.

Initialerna i Juliets namn: JMG signalerar redan något om hennes släkttillhörighet: M står för Marit, detta var hennes mors namn. Marit f. Guinness var av norskt ursprung, hennes mamma Alfhild Holter (sagt i parentes undervisades hon som ung i piano av Edvard Munchs syster Eva!) mötte redan som 17 årig en 19-årig Sam Guinness, sedermera bankchef och delägare i det bekanta bryggeriet av samma namn. Men paret fick vänta nära fem år med att gifta sig.

Bokstaven G i Juliets namn har dock inget att göra med Guinness, det står i stället för Gabriel. Juliet har berättat, att hennes far, Carl Aschan, genom att ge sin dotter detta mellannamn ville framhålla sitt släktskap med Sveriges store etnolog och sagoförmedlare, Nils Gabriel Djurklou. Hans dotter Elsa blev Carls mamma och en syster till henne, Stina, gifte sig med landshövdingen Axel Mörner i Växjö och blev mamma till bl.a. konstnären Stellan Mörner.

På Juliets mors sida fanns ett naturligt intresse för konst och musik. Alfhild Guinness både målade och sjöng och hon introducerade den världskända norska sångerskan Kirsten Flagstad vid en musiksoaré i familjens gästvänliga Londonhem vid Cheyne Walk i Chelsea.

Föräldrarna uppmuntrade Marits intresse för konst och lät henne ta målerilektioner i Florens. Under familjens återkommande besök för laxfiske i Lærdal, tog Marit bestående intryck av den norska fjällnaturen och gjorde sina första försök som friluftsmålare.

Marit Guinness lämnade redan som 18-årig föräldrahemmet för att gifta sig med Carl Aschan, då 31 år gammal och lovande svensk ingenjör utbildad vid Cambridge. En son, David, föddes 1943, efter

krigsslutet kom Juliet till. Efter krigsåren, då Carl Aschan hade gjort sina insatser inom RAF och som 'hemlig agent' i den brittiska underrättelsetjänsten, gick han vidare i sin professionella karriär som direktör för Wigglesworth & co. och var ständigt på resande fot. Barnens uppfostran föll huvudsakligen på Marits lott, hennes försök på att anknyta till familjens norska rötter genom att skicka sin 12-åriga dotter på internatskola i Oslo gav dock ingen mersmak.

Efter 25 års äktenskap gick Marit och Carl skilda vägar, Marit Guinness kunde ägna sig åt sitt konstnärskap och blev framgångsrik emaljkonstnär. Carls far, Nils Aschan, stannade kvar i Sverige till sin död 1966, hans mor Elsa Djurklou på sitt håll i Sydengland. Barnens kontakter med farföräldrarna blev därför sporadiska. Så det blev i hög grad i släkten Guinness' miljö mitt i Londonsocieteten, som Juliet upplevde sina tonår. Hon följde också i sin mammas spår när hon började att utbilda sig som konstkonservator i Florens. Det estetiska engagemanget och känslan för konst som kännetecknade både Marit och Juliet vann dock aldrig någon genklang hos pappa Carl.

Resor ut i världen som bildningsgrund var en självklarhet för alla i familjen. Som vuxen blev Juliet delägare i ett exklusivt bolag: Grand Tours. Hennes goda kontakter inom bl.a. musei- och auktionsvärlden tillsammans med hennes charm och organisationstalang kom till nytta när hon - långt före Glasnost och järnridåns fall - kunde genomföra resor med sina handplockade turister bl.a. till dåvarande Leningrads muséer och palats vilka normalt var stängda för turister.

Juliet gifte sig 1979 med Randle Brooks och blev mor till Henry (1980) och Serena (1983). Under åren som nybliven mamma och då hennes far hade förlorat sin andra hustru (Doreen Anne Scorrer) månade Juliet om att försöka hålla ihop sin familj, vilket intet var så lätt. Carl Aschan bodde nu ensam i Skottland, hans mor Elsa Djurklou hade följt honom dit och gick bort 1976, vid 93 års ålder. Juliets bror David blev mellan åren 1971-81 far till fyra barn i två olika giften. Samtidigt fick Juliet ytterligare en livsuppgift. Hennes make Randle Brooks hade

efter sin far fått ärva ett elisabetanskt herresäte, Peover Hall i Cheshire, uppfört 1585, och listat som engelskt kulturarv av särskilt intresse. Under andra världskriget indrogs Peover Hall av brittiska försvarsministeriet och blev under några månader säte för general George S. Patton och hans stab för planering av landstigningen i Normandie. Därefter fick området ge plats för krigsfångar och sedan – efter Indiens självständighet – för hemvändande briter.

Randles fadersarv, som under tiden hade varit mycket illa, omtalades när han tog över det 1969 som 'ett nästan tomt skal'.

Randle Brooks hade inte kunnat få en bättre partner än Juliet, när det gällde att fylla det tomma skalet. Själv höll han ett vaket öga på ombyggnader av kringliggande herrgårdar och bedrev avancerat återbruk av vackra träpaneler som passades in för att klä Peover Halls interiörer. En magnifik barockgrind räddades också från förgängelsen, och öppnar nu mot den vidsträckta parken, som under 1980-talet helt nyplanterades utifrån Juliets visioner. Parken är nu del av det engelska kulturarvet av parker av särskilt historiskt intresse och det ordnas visningar i välgörenhetssyfte.

Efter år av gemensamt arbete och nedlagd möda står dagens Peover Hall, med möbler och målningar och historiskt anpassade inredningsdetaljer och ändå med karaktär av ett hem, som ett bestående minne över Randle Brooks, som avled plötsligt i november 2020, och hans hustru som ägnade det så mycken omsorg.

Till Juliets talanger hörde även hennes förmåga att ordna 'events', planerade med fantasi och smak och in i minsta detalj. Ett exempel på denna konst blev Juliets firande av pappa Carls 90-årsdag med många tillresta svenska gäster i hennes Londonhem vid Kensington Gate. Vi som lärde känna henne närmare också efter Carls död, då hon tog plats i sin egen rätt och inte bara som 'Carls dotter', fick syn på en stark personlighet, humoristisk och kreativ. Vi kan glädjas åt minnen också av hennes stora omtanke om andra. Som ett sista bevis

på vördnad och kärlek ordnade hon, året efter Carls bortgång ett 'Farewell to Carl'-evenemang genom att bjuda in släkt och vänner till hans gravsättning i Småland i dagarna två (8-9 april 2009) med samling i Växjö och middag på Araby och dagen därpå minnesstund i Hovmantorp kyrka.

Åren efter sin fars död deltog Juliet i samtliga släktmöten, 2013, 2016 och 2019 och hon var redan med oss vid en minnesvärd släktträff på Toppeladugård i juni 2011. Hon tröttnade aldrig på att informera sig om och knyta an till sin fars svenska släktband.

Vi i släktföreningen kan nu hedra minnet av Juliet bäst genom att söka behålla anknytningen till hennes familj och utveckla kontakten med hennes barn och barnbarn.

Ängelholm i mars 2021

Anne Lindhagen